

2ος ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

ΓΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

2020 – 2021

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

3ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΑΜΠΡΑ ΝΤΑΙΚΟ

ΚΟΛΛΕΓΙΟ «ΠΛΑΤΩΝ» ΚΟΡΥΤΣΑΣ

**ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
Α' ΛΥΚΕΙΟΥ**

ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

ΤΙΤΛΟΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ:

«Η ΜΝΗΜΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ»

Η μνήμη που σκοτώνει

Ευπνώ.. βλέπω θολά... ένα τζάμι που μοιάζει σαν κουτί. Κάνω να σηκωθώ λίγο, αχ, να είχα μια μικρή βοήθεια...δεν μπορώ. Το βλέμμα μου αρχίζει να γίνεται πιο καθαρό. Ξανακάνω μια προσπάθεια για να σηκωθώ όρθιος. Ξαναπέφτω κάτω. Αισθάνομαι μια αδυναμία να διατρέχει τις φλέβες και τις αρτηρίες μου, να ταξιδεύει στους νευρώνες μου και να επιστρέφει στον εγκέφαλό μου. Η επιστροφή του μου δίνει θάρρος να ξανασηκωθώ άλλη μια φορά. Αλλά δεν τα καταφέρνω. Πέφτω στο γυάλινο πάτωμα.

Που είμαι όμως; Σε ποιο χρόνο ζω; Το χειρότερο ακόμη, ποιος είμαι; Προσπαθώ να ψάξω στα βάθη του μυαλού μου, μια πληροφορία, έστω και μια. Δεν μπορώ όμως. Το μυαλό μου φαίνεται σαν ένα άδειο, γυάλινο ποτήρι στο οποίο εμφανίζονται σωματίδια σκόνης, καθώς πέφτει πάνω του το φως του ήλιου. Τότε προσπαθώ να βρω κάτι άλλο. Βλέπω γύρω-γύρω και αρχίζω να ξεχωρίζω εργαστηριακό εξοπλισμό. Δηλαδή...είμαι σε ένα εργαστήριο! Κάπου στην άκρη, το μάτι μου αντικρίζει ένα ημερολόγιο. Βλέπω τον χρόνο: 2025. Ξανακάνω μια προσπάθεια να θυμηθώ κάτι, αλλά ξανά εμφανίζεται αυτό το γυάλινο ποτήρι. Ξαφνικά, μέσα στο «κουτί» μου, βλέπω μια ταμπέλα. Ο λίγος ήλιος που φωτίζει από ένα μικρό παραθυράκι, με κάνει να αντικρίσω ένα όνομα, το οποίο, κάπου το έχω ακούσει, αλλά δεν μου θυμίζει τίποτα. Η ταμπέλα λέει: COVID-19.

Τότε, το μυαλό μου αρχίζει να δένει τα δεδομένα. Ταμπέλες μπαίνουν μπροστά στα αντικείμενα για να τα ονομάσουν. Αυτή η ταμπέλα είναι κολλημένη μπροστά στο δικό μου κουτί, τότε... ο COVID-19 είμαι εγώ... «Καλά.», σκέφτομαι, «τουλάχιστον θυμήθηκα ποιος είμαι. Παράξενο όνομα μου έχουν βάλει όμως...». Και, αφού έχω χρόνο, αποφασίζω να σκεφτώ ποιος είμαι. Δεν περνάει πολύ και τα μάτια μου αρχίζουν να κλείνουν, χωρίς να το θέλω.

***

Σηκώνομαι. Δυσκολεύομαι να αναπνέω και νιώθω ιδρωμένος. Κάτι μου το προκάλεσε αυτό...

«“Τι γίνεται, πώς είναι η μητέρα μου, τι λένε οι γιατροί”; Ρωτούσε ασταμάτητα μια κοπέλα, έξω από το νοσοκομείο, πολύ πιο έξω από ό,τι συνήθως, πίσω από την περιοχή της καραντίνας.

“Μέχρι τώρα τίποτα, το ίδιο.” Η κοπέλα κάθισε στον πάγκο εκεί κοντά στο νοσοκομείο, και το αγόρι που της έδωσε τα νέα κάθισε δίπλα της. Δύο κουρασμένα σώματα περίμεναν με άγχος και υπομονή τα λόγια των γιατρών.

Εκεί, μέσα στο νοσοκομείο, υπήρξε ένα σώμα που πολεμούσε με το θάνατο. Οι γιατροί έτρεχαν από τη μία πτέρυγα στην άλλη, όλοι ντυμένοι περίεργα και όλοι με την υπευθυνότητα να σώσουν όσα πιο πολλά πρόσωπα γίνεται. Έτρεχαν, σε έναν αγώνα με τον χρόνο και την ζωή. Οι γιατροί ήταν ο χρόνος. Ήταν όμως και η ζωή. Ήταν η ελπίδα.

Για μια στιγμή, βρήκα τον εαυτό μου σε έναν περίεργο τόπο. Δεν ήξερα πού είμαι ακριβώς, ένιωθα μόνο έναν αέρα από οξυγόνο, που μ' έκανε σαν τρελό. Ήθελα να τα καταστρέψω όλα, όλα όμως! Περνούσα από τη μια μεριά εκείνου του περιέργου δωματίου στην άλλη και κατέστρεφα ό,τι έβγαινε μπροστά μου. Δεν ξέρω πώς να το περιγράψω αυτό που ένιωθα εκείνες τις στιγμές, οι δύο πλευρές του μυαλού μου έκαναν πόλεμο η μία με την άλλη “Έλα, συνέχισε, κατάστρεψε, τι περιμένεις;” “Όχι, μην το τολμάς! Είσαι κακός εσύ; Δεν είσαι.” “Μην αφήνεις τίποτα ζωντανό, κατάστρεψέ τα όλα” Και μετά θόρυβος. Μεγάλος. Ερχόταν από ένα μέρος με πολύ θόρυβο, τον εγκέφαλο.

Στην αυλή του νοσοκομείου βγήκαν δύο νοσοκόμες. Έτρεχαν προς τα δύο παιδιά, που περίμεναν. Τα παιδιά, μόλις είδαν τις νοσοκόμες να τρέχουν, σηκώθηκαν αμέσως, νομίζοντας πως έχουν νέα γι' αυτούς. Και είχαν δίκαιο.

“Πώς είναι η μητέρα μας;” ζαναρώτησε το κοριτσάκι. Το αγόρι δεν μιλούσε. Κάτι περίεργο ένιωθε. Δεν ήταν καλό όμως.

“Η μητέρα σας... δυστυχώς...”. Και το περίεργο, ήταν σωστό!

Το κοριτσάκι έμεινε ακίνητο. Τόσο καιρό περίμεναν ένα νέο, ένα καλό νέο... και τώρα, πήραν μόνο μια νέα πληγή. Αθεράπευτη θα ήταν και για τα δύο τα παιδιά. Ξαφνικά το κορίτσι άρχισε να κλαίει, με μια φωνή που παραλίγο θα ξυπνούσε τη μαμά εκεί πάνω, στον ουρανό, καθώς κοιμόταν με τους αγγέλους. Κάποτε ήταν δυο παιδιά και η μητέρα τους. Τώρα ήταν μόνο δύο ορφανά.

Εγώ ήμουν χαρούμενος. Μ' άρεσαν οι καταστροφές, γενικά. Αυτή τη φορά έκανα μεγάλη καταστροφή, μεγάλη ήταν και η περηφάνεια μου...»

***

Σηκώθηκα λοιπόν ιδρωμένος. Στο μυαλό μου έβλεπα τον εαυτό μου χαμογελώντας για την τελευταία μου επιτυχία. Κάτι απίστευτο μου συνέβαινε... και πολλά άλλα θυμήθηκα.

Μετά την γυναίκα, άρχιζα να θυμάμαι μια άλλη την οποία είχα επισκεφτεί. Μετά έναν άντρα. Έναν παππού. Μία γιαγιά. Δέκα άλλες γιαγιάδες. Άλλους δέκα παππούδες. Έναν κράτος. Δέκα άλλοι κράτη. Μετά πενήντα. Μετά έναν ολόκληρο κόσμο.

Ξέρετε τι λένε οι άνθρωποι; "Πριν να πεθάνεις, περνάει όλη η ζωή μπροστά στα μάτια σου σαν μια γρήγορη, πολύ γρήγορη ταινία και για μια στιγμή παρακολουθείς όλα όσα έχεις κάνει σε μια ζωή".

Κάτι παρόμοιο έγινε και με μένα. Για μια στιγμή, πρόσωπα εκατομμυρίων ανθρώπων πέρασαν μπροστά από τα μάτια μου. Πολλοί ήταν λυπημένοι, σε δυσκολία ή με άγχος. Οι περισσότεροι ήταν στο νοσοκομείο. Άλλοι έκλαιγαν στους διαδρόμους του νοσοκομείου. Άλλοι προσεύχονταν. Ενώ άλλοι, έτρεχαν ντυμένοι στα λευκά, στους διαδρόμους των νοσοκομείων. Πολύ λίγοι, που δεν με είχαν γνωρίσει ακόμη από κοντά, ήταν χαρούμενοι, χαμογελούσαν και έλπιζαν. Διασκεδάζαν στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Είχαν βγάλει μάλλον και κάτι νέο, Tik Tok το έλεγαν. Εκεί τρελαίνονταν όλοι, μικροί και μεγάλοι. Είχαν ελπίδα.

Εγώ όμως, ήμουν παντού. Χαρούμενος. Περήφανος. Δυνατός. Τρελός, με μια ατέλειωτη τρέλα και το ωραιότερο, όσο πιο πολύ προσπαθούσαν οι άνθρωποι να με καταστρέψουν, τόσο πιο πολύ μεγάλωνε η τρέλα μου. Να ήταν άραγε αυτή η γεύση της εξουσίας; Μπορεί και να 'ταν. Αφού ένας ολόκληρος κόσμος ήταν στα χέρια μου... γιατί να μην ήταν;

Ξανά μια δυσκολία στην αναπνοή. Μεγαλύτερη όμως από την προηγούμενη. Ξέρετε πώς είναι οι μεθυσμένοι μετά από το καφέ; Ξέρετε όταν προσπαθούν να θυμηθούν τι έχουν κάνει όταν ήταν μεθυσμένοι αλλά δεν τα καταφέρνουν; Έτσι ήμουν και εγώ. Με μια πολύ μεγάλη διαφορά όμως. Εγώ τα θυμόμουν όλα. Το μυαλό μου δεν σταματούσε να δουλεύει, δεν σταματούσε να θυμάται και τις μικρότερες λεπτομέρειες. Όλα ήταν στην ταινία της ζωής μου. Τι ζωή ήταν αυτή τελικά; Το μεγαλύτερο πρόβλημα ήταν ότι ΤΟΤΕ, εγώ ήμουν χαρούμενος. Οι άνθρωποι είχαν σκοτωθεί λόγος της χαράς μου. Της τρελής μου χαράς.

Σε αυτό το χάος των σκέψεων, θυμήθηκα ένα ειδικό άτομο που φρόντισα να επισκεφτώ. Μ' αυτό τον άνθρωπο κάθισα για πολύ χρόνο, περίπου για έναν μήνα. Ήταν πιθανώς το πιο γενναίο άτομο που είχα γνωρίσει σε όλο αυτό το ταξίδι.

***

Ιουλία την έλεγαν. Την έβλεπα κάθε μέρα στα πεζοδρόμια της Κορυτσάς. Τις κρύες και παγωμένες μέρες του χειμώνα και τις ζεστές μέρες του καλοκαιριού. Ήταν... φτωχή. Δεν είχε οικογένεια. Δεν φοβόταν τίποτα. Ζούσε σε μια παράγκα, την οποία την είχε προσαρμόσει με τέτοιο τρόπο ώστε μπορούσε να επιβιώσει καλά, με τα λίγα που είχε.

Είχε... και κάτι άλλο το μικρό σπιτάκι της. Ένα βιολί, που δεν την άφηνε ποτέ να νιώθει μόνη. Επαιζε παντού στους δρόμους. Η μουσική της έδινε δύναμη... Ξέρετε; Ο άνθρωπος είναι το πιο περίεργο πλάσμα που έχω συναντήσει, βρίσκει την δύναμη και εκεί που νομίζει ότι τα έχει χάσει όλα. Νομίζω πως και χωρίς τη μουσική η Ιουλία θα ζούσε, γιατί έτσι ήταν χτισμένος ο χαρακτήρας της, ήξερε να υποχρεώνει το μυαλό της να είναι χαρούμενο και στις δυσκολότερες καταστάσεις που της έφερνε η ζωή. Απλά, τώρα, η χαρά της ήταν η μουσική. Είχε μάθει να ζει μ' αυτήν, ήταν η πιο όμορφη συνήθειά της. Κάθε μέρα σκορπούσε τις μελωδίες στους δρόμους της πόλης, η οποία κάποτε ήταν η προτεύουσα της μουσικής...

Κάποιες φορές ήθελα να της κάνω επίσκεψη, αλλά κάπως μου ξέφευγε. Τελικά, μια μέρα την έπιασα. Μπορεί να με είχαν μαγέψει οι μελωδίες της, αλλά ήμουν αποφασιστικός ότι εκείνη έπρεπε να σταματήσει για λίγο, να αφήσει το μυαλό της να σκέφτεται... και το σώμα της να αδυνατίσει. Μπήκα σιγά-σιγά στα πνευμόνια της μια όμορφη μέρα Αυγούστου. Στην αρχή δεν το κατάλαβε. Μετά άρχισε να βήχει. Την ίδια μέρα άρχισε ο πυρετός. Τα ίχνη μου. Η Ιουλία δεν ήταν καλά. Είχε δυνατή ψυχή, δεν την ένοιαζε πολύ τι γινόταν στο σώμα της, συνέχιζε να παίζει βιολί, στο σπίτι όμως.

Η πόλη είχε κουφαθεί...

Ύστερα από κάποιες μέρες δεν μπορούσε να αναπνεύσει καλά. Εμένα μ' άρεσε εκεί μέσα στο σώμα της. Είχε μια πολύ μοναδική καρδιά. Γεμάτη αγάπη για τη ζωή, τον πόνο, τη μουσική. Μπορούσα εγώ να την αφήσω; Όχι. Και αυτή όμως με αρνιόταν επίμονα...

Πέρασαν κάποιες εβδομάδες. Τώρα, η Ιουλία ήταν ξαπλωμένη σε ένα παλιό καναπέ. Η αναπνοή γινόταν όλο και πιο δύσκολη. Κανείς δεν πήγαινε να την φροντίσει. Δεν την γνώριζαν, αλλά παν' απ' όλα, δεν μπορούσαν. Τέτοιος ήμουν εγώ. Δεν άφηνα τους ανθρώπους να στηρίζουν εκείνους που είχαν ανάγκη. Η Ιουλία ήταν ολομόναχη. Με κανέναν δίπλα της. Με ένα σιωπηλό βιολί εκεί

κοντά. Που δεν μπορούσε να την βοηθήσει. Μπορεί καμιά φορά να έκανε προσπάθεια να παίξει στο βιολί. Λυπητερές νότες έβγαιναν από τις χορδές του. Λάθος. Λάθος νότες.

Πέρασε ένας μήνας. Δεν ήταν καθόλου καλά. Εκείνες τις μέρες έβρεχε κιόλας. Συνέχιζε να είναι ξαπλωμένη στο καναπέ. Χειρότερα. Είχε φάει μόνο μερικά κομμάτια από ένα μισό χαλασμένο ψωμί. Για ένα μήνα. Τώρα δεν μπορούσε να φάει τίποτα.

Είχε το βιολί εκεί όμως. Το πήρε σιγά στα αδύνατα χέρια της που έτρεμαν από το κρύο εκείνου του... σπιτιού. Έκανε μια αδύνατη τελευταία προσπάθεια. Δεν ήθελε να είναι η τελευταία. Έγινε όμως, όταν τα αδύναμα και λευκά χέρια της, τρέμοντας, τράβηξαν το βιολί και δεν μπορούσαν να το τοποθετήσουν στο λαιμό της, για να βγάλουν ήχο, ακόμα κι αν αυτός ο ήχος ήταν... πετρώδης. Το βιολί έπεσε κάτω και έσπασε. Δεν μπόρεσε να το πιάσει. Έγινε κομμάτια. Μαζί με την ψυχή της Ιουλίας. Και εγώ την είδα. Ήμουν εκεί μέσα. Την είδα όταν έσπασε και έγινε σκόνη.

Για πρώτη φορά ήθελα να φύγω και να την αφήσω εκεί, αλλά τα κομμάτια της ψυχής τώρα όλο και φώναζαν να τα πάρω μαζί μου. Για πρώτη φορά, από τα γαλάζια μάτια της Ιουλίας έτρεξαν δάκρυα. Τρέχοντας μαζί τους, έφυγε και η ελπίδα, χάθηκε. Το μυαλό της Ιουλίας, για πρώτη φορά έλεγε "Γιατί εγώ; Γιατί;..." Τα δάκρυά της συνέχιζαν να τρέχουν, να περπατάνε, να φύγουν... να σωθούν... Και αυτή τώρα ήθελε να φύγει. Είδα μια φορά γύρω της. Τι θα άφηνε αν ερχόταν μαζί μου και την πήγαινα στα χέρια του θανάτου, για να την πάει μετά στο Παράδεισο; Ένα χαλασμένο βιολί. Ένα "σπίτι". Και μια πόλη. Χωρίς μουσική. Την τελευταία τη λυπόμουν. Το είχα αποφασίσει όμως. Αυτό το κορίτσι θα ερχόταν μαζί μου. Ήμουν ξανά περήφανος για μια τόση μεγάλη επιτυχία. Χαρούμενος. Η Ιουλία μπήκε στο τρένο μου, το οποίο είχε αρχίσει να γεμίζει σοβαρά...

Την άλλη μέρα, όταν η Ιουλία ταξίδευε πια, μια γυναίκα μπήκε στην παράγκα του κοριτσιού. Ήταν ξένη σ' αυτή την πόλη και περνώντας από το μικρό σπιτάκι, της είχε κάνει εντύπωση. Ελπίζοντας να βρει κάποιον, άνοιξε την πόρτα. Αυτό που είδε όμως, ήταν ένα μικρό κοριτσάκι που κοιμόταν. Και ένα σιωπηλό βιολί. Έκανε μια τηλεφωνική κλήση. Μετά βγήκε. Όταν βγήκε, βρήκε μια πόλη. Χωρίς μουσική.

***

Αυτή τη στιγμή, κάποιος έρχεται. Μάλλον, είναι δύο. Δύο κοπέλες ντυμένες με άσπρα. Κάτι παίρνουν χαμογελώντας. Η μία έρχεται κοντά μου. Βλέπει κοντά μου και μετά λέει στη φίλη της:

“ Δεν είναι περίεργο, αυτό που κάποτε σκότωσε τον κόσμο, φυσικά και ψυχολογικά, ότι τώρα δεν μπορούμε ούτε καν να το δούμε;”

“Αρκετά το είδαμε για τόσο καιρό. Αρκετές λύπες μας έφερε. Τώρα επιτέλους, μπορώ να βγαίνω εκεί έξω, και να μην φοβάμαι να ταξιδέψω, να πάω και να αγκαλιάζω τους αγαπημένους μου ανθρώπους... Πάμε τώρα, μας περιμένουν...”

Τα κορίτσια βγαίνουν. Μια πόρτα κλείνει. Και εγώ...είμαι πάλι εδώ. Μονάχος. Άτυχος. Λυπημένος. Στ’ αλήθεια, αξίζει μια τέτοια ζωή; Πώς είναι οι μέρες, αν δεν μπορείς να βλέπεις τον κόσμο, να ακούς τους ήχους του, να νιώθεις την γεύση του περπατήματος στους δρόμους, να νιώθεις τον χρόνο να κυλάει; Το σημαντικότερο. Να νιώθεις τον χρόνο να κυλάει. Εδώ μέσα δεν κυλάει ο χρόνος. Έχει καιρό που έχει παγώσει. Και εγώ, έχω καιρό που έχω παγώσει. Ιδίως οι σκέψεις μου. Όχι... Αυτές στ’ αλήθεια κυλάνε. Κυλάνε, σαν ένα πολύ μικρό ρεύμα νερού στα βάθη ενός παγωμένου ποταμού. Δεν με παρηγορούνε όμως. Μόνο μου παγώνουν την καρδιά. Σε όλο αυτό το πνευματικό πάγωμα, το μόνο πράγμα που με κάνει να πλοηγηθώ σαν παγόβουνο σε έναν απέραντο ωκεανό είναι μια ερώτηση: “Γιατί; Γιατί έπρεπε ΕΓΩ να καταστρέψω τόσες ζωές, τόσες ψυχές, τόσο πολύ κόσμο; Δεν μπορούσε να το κάνει κάποιος άλλος; Γιατί εγώ;...”

«Υστερα από κάποιες μέρες, τα κορίτσια πήγαν πάλι στο εργαστήριο. Η μία πήγε ξανά κοντά στο γυάλινο κουτί

“Να είναι εκεί άραγε ακόμη;” ρώτησε την φίλη της.

“Έλα ρε Τασούλα τώρα, ξανά μ’ αυτό; Τι σ’ έχει κολλήσει σ’ αυτό το κουτί; Δεν φαίνεται, αλλά σίγουρα είναι εκεί. Πού μπορεί να πάει ένας ιός; Ας το εκεί, δεν θα πεθάνει, μην ανησυχείς.” είπε η κοπέλα γελώντας. **Μετά πήρε την φίλη της, την Τασούλα και έφυγε.**

Όμως... ο κορωνοϊός είχε σταματήσει να ζει. Στο γυάλινο κουτί δεν υπήρχε πια ένα ιδρωμένο πλάσμα που σκεφτόταν γι’ αυτά που είχε κάνει στους ανθρώπους. Υπήρξε κάποτε. Κατέστρεψε όσο μπορούσε. Αργότερα μετανόησε και υπέστη τις συνέπειες των πράξεών του. Καταράστηκε τη μοίρα που τον έριξε για να βλάψει την ανθρωπότητα, καταράστηκε τον εαυτό του για αυτά που είχε κάνει, αλλά ήταν αργά. Μια μέρα, αποφάσισε να φύγει. Έφυγε.

Στη ζωή του, έκανε όμως και κάτι καλό. Έμαθε στους ανθρώπους την αξία της στιγμής, την αξία μιας καλής λέξης, ενός “Ευχαριστώ”, μιας αγκαλιάς. Τους έμαθε πως στη ζωή δεν πρέπει μόνο να τρέχεις προς το μέλλον, σαν να έχεις σκοπό ζωής μόνο να φτάσεις στο τέλος της, αν και δεν πρέπει να γυρνάς πολύ το κεφάλι πίσω να δεις το παρελθόν. Κάποιες φορές πρέπει μόνο να σταματάς, να παίρνεις μια βαθιά ανάσα και να ζεις το παρόν. Αυτό σημαίνει ζωή.

-ΤΕΛΟΣ-

Κ

@ Λ

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ